

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

I když jsme poměrně bohatí na lidské velikány, není v našich dějinách zjevu, který by po tak dlouhou řadu pokolení a s takovou intenzitou jako svatý Václav ztělesňoval bojovnické odhodlání žít navzdory sebehorším přívalům...

Anna od Kříže

Moji milí,

Z obsahu

- Pastorační plán
- Setkání Taizé
- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Rozhovor
- Pro děti
- Knižní okénko
- Program farnosti

opět vás všechny vítám po uplynulém létě u čtení svatováclavského čísla našeho farního zpravodaje. Pomalu se začínáte scházet zpět z vašich letních pobytů. Děti samozřejmě už musely nastoupit opět do školy a tak už se pár týdnů zase vídáme. Doufám, že jste letní čas prožili hezky a že jste se osvěžili.

V naší farnosti znovu začaly všechny pravidelné programy. Výuka náboženství jako obvykle. Jen naši katechetku Janu musíme omluvit a zároveň jí i celé rodině pogratulovat ke krásnému dětátku.

Pokračuje příprava na křest dospělých, otevřená i těm, kteří ještě nejsou biřmováni, nebo snad ještě nechodí ke svatému přijímání. Rád bych vás povzbudil k zamyšlení nad tím, jestli vám některá (nebo některé) z těchto svátostí nechybí. Setkání je zároveň příležitostí osvěžit si náboženské vědomosti a také podpořit ty, kteří své místo v církvi teprve hledají.

V letošním školním roce nově, po nějaké době, začíná také příprava na biřmování pro mladé z naší farnosti. V tuto chvíli je přihlášeno 11 účastníků a z toho mám opravdu radost. Doufám, že naše čtvrtetní schůzky budou pro všechny přínosné a užitečné.

Možná by stálo za to si připomenout, k čemu svátost biřmování vůbec je. Setkávám se s mnoha lidmi, kteří po této svátosti ani nevzdechnou, protože neví k čemu je to dobré a proč by ji mohli potřebovat. Přicházejí žádat o svatbu nebo křest svých dětí a diví se, že existuje nějaké biřmování. Je to skoro fenomén. Souvisí to samozřejmě s celkovým prožíváním vlastního křesťanství. Mnozí berou křest jako vstupenku do nějakého spolku tradic nebo v lepším případě jako nějaké osobní požehnání a ochranu do života. Přitom ale už při křtu zaznívá, že křesťan se stává v tomto světě podobný Kristu. Se vším, co k tomu patří. Máme v tomto světě a době žít jak by asi žil Kristus. Být svědky Boha ve víře, ve sdílení a předávání této víry a v nesení obtíží – křížů – s tím spojených.

Biřmování tvoří se křtem jakousi dvojsvátost. K tomu přistupuje eucharistie, která doplňuje trojlístek iniciačních svátostí – svátostí, které nás uvádějí do křesťanského života.

Zatímco křest nás přivtěluje ke Kristu a jeho společenství, biřmování účinky křtu dokonává:

- hlouběji vkořeňuje do Božího synovství, v němž máme právo volat k Bohu „Abba, Otče!“ (Řím 8,15),
- pevněji nás spojuje s Kristem, rozmnožuje v nás dary Ducha Svatého,
- dokonaleji nás připoutává k Církvi,
- dává nám zvláštní dispozice Ducha Svatého k odvážnému šíření víry slovem i životem, i za cenu obětí a kříže.

Slovo biřmování pochází z latinského confirmatio, německého firmung – upevnění. Má v nás upevnit to, co jsme přijali ve křtu.

To, že mnozí po biřmování ani nevzdechnou, z něj dělá jakýsi vstup mezi lepší křesťany nebo přiležitost ještě na chvíli sehnat naše mladé do nějakého společenství. Bohužel. Biřmování je přece normální věc, patřící ke křesťanovi tak jako křest, nedělní eucharistie, modlitba, křesťanská výchova dětí, láska k druhým, charita, poctivost, ochota k oběti. Prostě život.

Na závěr bych rád zmínil, že opět začínají adorace, doprovázené zpěvy z Taizé. Konají se každý třetí pátek v měsíci po mši svaté a modlíme se při nich mimo jiné i za vaše úmysly, které můžete vkládat do schránky v předsíni kostela.

Také opět začaly mše svaté zvláště pro rodiny s dětmi v neděli v 10:30. Při těchto mších svatých zpívají dvě naše scholy – velká a malá. Malá schola momentálně shání nové zpěváky. Prosím vás, abyste zvážili, zda by jednou za čtrnáct dní vaše dítě nemohlo ve schole zpívat. Je to důležitá součást bohoslužby a zároveň služba společenství. Jako každá služba v sobě má i skrytou odměnu. Třeba v podobě vřelejšího vztahu dítěte ke mši svaté a uvědomění si vlastní potřebnosti. Často máme problém, jak naše děti v kostele zaujmout a více zapojit. Řešíme to paradoxně věcmi, které je spíš rozptylují a odvádějí jejich pozornost – různé hračky, jídlo a podobně. Nebyla by snad účast ve schole pro někoho odpovědí? Jistě, znamená to jistý závazek. Jednou za čtrnáct dní být na mši a přijít dříve kvůli zkoušce. Ochota k přijetí odpovědnosti a nějakého závazku je ale také známkou dospělého prožívání víry – v tomto případě (biřmovaných) rodičů dětí.

Přeji vám všem radost z Pána, která je naší silou.

Váš Otec Karel

■ ■ PASTORAČNÍ PLÁN PRAŽSKÉ ARCIDIECÉZE A CELOEVROPSKÉ SETKÁNÍ S KOMUNITOU TAIZÉ V PRAZE

V červnu vyhlásil otec arcibiskup Dominik Duka pětiletý pastorační plán pro naši arcidiecézi.

„Pastorační plán Arcidiecéze pražské nabízí koordinaci pastorační práce v diecézi a jasnější zaměření společného úsilí v péči o svěřenou „vinici Páně“. Vychází především ze setkání kněží a vedení diecéze, z diskuzí s pastoračními pracovníky, z připomínek diecézní pastorační rady a konzultací s odborníky i laiky.

V průběhu příprav pastoračního plánu vydal papež František exhortaci *Evangelii gaudium*, která se v mnoha oblastech předkládaného plánu stala zdrojem a výzvou. Proto z exhortace na mnoha místech vycházíme a odvoláváme se na ni. Jde o „živý materiál“, který předpokládá kreativitu při realizaci na úrovni farností a společenství. Jsme si vědomi nebezpečí, které plyne z pouhého „mělo by se dělat“ či chybně prožívané činnosti, resp. nečinnosti, jak píše papež František. Proto chápeme předložený pastorační plán jako obecnou ideově pastorační vizi a budeme jej každoročně aktualizovat v ročním diecézním plánu spojeném s kalendářem akcí připraveným na školní rok.“

Dokument předkládá šest základních priorit resp. strategických cílů:

- 1) *Cesta Boží záchrany člověka, ze které vycházejí tři hlavní sloupy života církve: leiturgia, martyria, diakonia.* Chceme pomoci všem, kdo žijí z víry i víru hledají, aby našli plnost života s Bohem skrze liturgii, katechezi, vyučování, společnou modlitbu, individuální doprovázení i osobní kontakty a setkání.
- 2) *Naše služba se pak obrací k člověku ve všech jeho rovinách,* a to konkrétně ke třem skupinám lidí: praktikující pokřtění; pokřtění, kteří nežijí v jednoznačné vazbě na místní církev; lidé hledající.
- 3) *Otevřené kostely a život církve v nich.* Leží nám na srdci nejen fyzicky otevřené kostely, ale celé společenství živé farnosti kolem nich, které otevírá své srdce pro ty, kdo chtějí nahlédnout či zakusit lidské a přátelské společenství víry.
- 4) *Nově pojatá spoluodpovědnost farností a křesťanů* za aktuální ekonomickou situaci církve. Chceme proto hospodárně využívat majetek tak, aby podporoval pastorační projekty v dané farnosti. Chceme dbát na to, aby nabytý majetek sloužil lidem.
- 5) *Nové prostředky evangelizace.* Hledáme všechny moudré a účinné prostředky hlásání víry k oslovení současného člověka. Podtrhujeme kreativitu v hledání prostředků a forem.
- 6) *Nová povolání.*

Každý rok má své vlastní téma. Ten první (2014 – 2015) se ponese v duchu hlásání evangelia. Patronkou roku je svatá Anežka Česká. Dne 13. 11. uplyne 25 let od jejího svatořečení. Společně oslavíme toto výročí v sobotu 15. 11. v katedrále, poděkujeme Bohu za dar této světky a za dar svobody.

V tomto roce evangelia je pro naši arcidiecézi velkou výzvou setkání mladých lidí z celé Evropy s komunitou bratří z Taizé v Praze.

■ Taizé

Na pozvání Ekumenické rady církví v ČR a České biskupské konference se setkají desetitisíce mladých lidí z celé Evropy i dalších kontinentů od 29. prosince 2014 do 2. ledna 2015 v Praze na 37. evropském setkání mladých. Bude to další zastavení na „pouti důvěry na zemi“, kterou už víc než 35 let organizuje komunita Taizé. Mladí lidé, kteří se těchto setkání účastní, netvoří nějaké hnutí, ale hledají cesty důvěry: mezi lidmi různých generací, mezi křesťany různých tradic a mezi národy. Chtějí tak prohloubit svou víru a sociální citění. Komunita Taizé toto setkání připravuje ve spolupráci s křesťanskými společenstvími Prahy a jejího okolí.

Program se skládá z několika velmi jednoduchých prvků:

- sdílení myšlenek a zážitků v mezinárodních skupinkách
- společné modlitby
- tematická setkání a sdílení společného času s hostitelskými rodinami

Od září je v Praze přítomen mezinárodní tým sestávající z bratrů z Taizé, sester sv. Ondřeje a mladých dobrovolníků, který bude pomáhat formovat místní přípravné týmy v jednotlivých místních církevních společenstvích.

Co to znamená pro naši farnost?

Jste zváni všichni, kteří se chcete aktivně zapojit, buď pracovat v organizačním týmu, nebo poskytnout ubytování.

Z mladých dobrovolníků bychom měli co nejdříve sestavit organizační tým, který se bude během příprav scházet s bratry z Taizé, bude se starat o ubytování poutníků v den jejich příjezdu a připraví dopolední programy ve farním společenství. Odpolední program bude probíhat v různých kostelích Prahy a na večerní modlitby se mladí budou scházet na výstavišti

v Letňanech.

Zároveň se mohou hlásit poskytovatelé ubytování, sdílet počet nocležníků, které jsou ochotni ubytovat a kterým jsou ochotni zajistit snídani (poutníci mají s sebou karimatky, nepotřebují spát na postelích). Oběd a večere budou dostávat centrálně.

Zájemci, hlaste se co nejdříve v sakristii. Podle vašeho zájmu svoláme schůzku a domluvíme se na dalším.

Tolik mladých věřících lidí v Praze je jistě šance na evangelizaci našeho hlavního města. Jen je třeba otevřít své byty, domy, farnost... prostě rozšířit svá srdce a slavit radost z víry.

Veškeré informace: www.taizepraha.cz

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Misijní jarmark

O misijní neděli 19. října. Po všech mších svatých se ve farním sále za dobrovolný příspěvek budou nabízet vámi vyrobené nebo darované věci. Ty můžete nosit v sobotu 18. října od 16 hodin do farního sálu. Část výtěžku se pošle na Papežské misijní dílo dětí a část na dvě děti, devítiletou ugandskou holčičku Jane Nalweyisio a patnáctiletého indického chlapce Wilsona D'Souza, z projektu Adopce na dálku. Podrobnosti v rubrice „od Lídy“.

■ Velký farní úklid

V pátek 28. listopadu 14 – 17 hod. nebo v sobotu 29. listopadu 8 – 11 hod. V předvečer začátku nového liturgického roku se uklízí a gruntuje všechno, co je potřeba – okna, dveře, osvětlení, lavice, okolí kostela... Těšíme se, že přijdou i mladí, škoda, že nejvíc práce často zbude na farníky důchodového věku. Všem pomocníkům předem děkujeme. Za odměnu se můžete potěšit vlastní výrobou adventního věnečku.

■ Adventní věnce

V sobotu 29. listopadu od 10 hod, po úklidu, v učebně. Možnost výroby je pro všechny, nejen pro děti – jste srdečně zváni. Materiál na výrobu se vezměte s sebou, hlavně svíčky.

■ Mikulášská nadílka

V pátek 5. prosince od 17 hod. ve farním sále. Před začátkem balíčky označené jménem dítěte rodiče odevzdají do košů dole v suterénu

■ Dětská schola

Milé děti, každou neděli při mších svatých slyšíte zpívat různé písničky, které se Vám, doufám, líbí. Chcete-li se přidat k malým, či větším zpěvákům na kúru, přijďte mezi nás. Zkoušíme téměř každou středu v suterénu fary od 17 hod., někdy po domluvě jindy. Těšíme se na vás. Malá schola.

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ FARNÍ PRODLOUŽENÝ VÍKEND

Ve dnech 4. – 8. června 2014 se konal v Jiřetíně pod Jedlovou v klášteře kongregace Dcer Božské lásky. Tematicky byl zaměřen na duchovní přípravu na svátek Seslání Ducha svatého. Společně jsme trávili čas při modlitbě, mši sv. a adoraci. Duchovně a s trpělivostí o nás pečoval P. RNDr. Mgr. Vladimír Kalík. Ve svých přednáškách rozebíral řadu otázek víry, mezi jinými řád mše sv., tajemství Nejsvětější Trojice, úlohu P. Marie vést nás k Bohu a další. Otec Vladimír k nám mluvil srozumitelně, obdivovali jsme jeho snahu vysvětlovat tajemno někdy až s matematickou logikou. My laici mnohé otázky víry nechápeme a proto je přijímáme právě jen vírou. Bylo pro nás velkým přínosem slyšet logické vysvětlení, které prohlubuje náš vztah k Bohu. V době našeho pobytu byl první pátek a první sobota v měsíci a proto jsme je prožívali ve smyslu příslušných zaslíbení a milostí. Večer nám otec Vladimír

promítal filmy s náboženskou tematikou, mezi jinými o vědeckém výzkumu Turínského plátna, které je svědectvím o utrpení a zmrtvýchvstání Pána Ježíše.

Naše aktivity v Jiřetíně byly také kulturní a společenské. Navštívili jsme město Rumburk a v něm Loretánskou kapli. Při komentované prohlídce jsme prošli celý areál, křížovou chodbu, Svaté schody a kostel sv. Vavřince. Byli jsme docela ušlí, a proto jsme se občerstvili v cukrárně.

Další den dopoledne jsme jeli do sousedního Saska do královského města Zittau (Žitava). Zde jsme navštívili stálou expozici postních pláten. V muzeu kostela Svatý kříž je vystaveno velké postní plátno (8,20 x 6,80m), na kterém je vymalováno 90 scén ze Starého i Nového zákona, jakási obrazová Bible. Vytvořil ho neznámý mistr v roce 1472. Malé postní plátno (4,30x3,40m) je vystaveno v muzeu Františkánského kláštera. Představuje scénu ukřižování s více než 40 symboly utrpení Pána Ježíše. Pochází z roku 1573 od neznámého malíře. Plátna zahalovala v postní době oltář, aby se věřící postili i očima. Postní plátna jsou velmi vzácná, ve světě existuje jen 7 exemplářů.

Z Žitavy pokračoval náš výlet úzkokolejkou s parní lokomotivou. Naše cílová stanice bylo útulné městečko, lázně Oybin. Překvapily nás mohutné pískovcové skály. Vysoko nad nimi se tyčí hrad Oybin ze 13. století. Cesta nahoru byla obtížná, ale zvládli ji i starší mezi námi a námahy nikdo nelitoval. Jedná se o obdivuhodnou rozsáhlou stavbu, dnes již ruiny, na jejímž vzniku se podílel Karel IV. Domů jsme se vraceli opět romantickým, úzkokolejným vláčkem. Byli jsme unavení, ale naplnění krásnými dojmy.

Doma večer jsme poseděli při malém pohoštění, povídali, hodnotili a také jsme se hodně zasmáli. Mnozí z nás navštívili ještě další místa v okolí Jiřetína, ale náš pobyt se chýlil ke konci. Bilancovali jsme společně strávený čas, co jsme prožili: modlitbu, adoraci, přednášky, mše svaté, výlety i vzájemné posezení. Příjemně nakloněno nám bylo i počasí. Přátelské vztahy mohou existovat jen mezi těmi, kteří se vzájemně znají a tak naše setkání splnilo svůj účel.

Alena Šmídová

■ ■ DĚTSKÝ DEN VE FARNOSTI

Dětský den farnosti 15. června v 15,00 hod.! To je termín, který se dobře pamatuje!

Dopoledne byla v kostele velká sláva. Bylo První svaté přijímání a po mši ještě v kavárně společné občerstvení s dortem a šampaňským (dětským). Naše Mařenka říká „šampaňské“...

Odpoledne se naše děti opět vrátily ke kostelu zvědavé a plné očekávání. Už tady pro ně byla připravená malá bojovka. Vyzkoušeli si veselé, ale i strastiplné úkoly inspirované filmem Hobit. S vervou a nadšením se pustili do plnění úkolů. Vše skončilo v jeskyni draka, kde bylo nutné šikovně se vyhnout drakovi a vyzvednout poklad. Všichni se chlubil množstvím čokoládových mincí, bonbonů a jiných sladkostí, a poté ještě málem byla rvačka o tašku plnou nanuků.

Když bojovka skončila, zbyl ještě čas na vybíjenou. Odpoledne uteklo jako voda a my museli za použití mírných donucovacích prostředků odtáhnout děti domů.

Děkujeme všem organizátorům za povedenou akci.

Libor

■ ■ PODZIMNÍ OHLÉDNUTÍ ZA NAŠÍM JUBILEEM

Vrátili jsme se z prázdnin a dovolených a začaly nám opět školní a pracovní povinnosti. Vrátili jsme se i do našeho kostela a možná, že se nám ještě vybavily některé vzpomínky na jubilejní slavnost v červnu.

Dovolte mi, abych si zavzpomínala s Vámi.

Ještě nyní si vybavuji sváteční atmosféru našeho kostela v sobotu dne 21. června dopoledne.

Již půl hodiny před začátkem mše svaté byly lavice v kostele obsazené. Cítila jsem radostnou náladu mezi věřícími farníky, kteří si před bohoslužbou v lavicích tiše šeptali a jmenovitě vzpomínali na kněze, kteří v naší farnosti působili. Všichni si uvědomovali mimořádnost tohoto dne i přítomných chvil.

Těšilo mne, že jsem zcela náhodou měla místo v blízkosti P. Mariana. Mnoho farníku se s ním zdravilo již přede mší svatou a i po ní, též jim podepisoval knížku, kterou si koupili. I sám pan kardinál při svém příchodu do kostela se s ním přišel osobně pozdravit a bylo vidět, že on z toho má velkou radost.

Milá mi byla i přítomnost přátel z Lappersdorfu, kteří nám při realizaci stavby kostela tolik pomohli - ti seděli na čestných místech v první lavici.

Bohoslužba byla dojemná. Měla jsem velkou radost z účasti tolika nám dobře známých kněží a zejména z přítomnosti P. Mariana. Těšilo mne, že jsem mohla být při bohoslužbě v jeho blízkosti a pozdravit se i s ním pozdravením pokoje.

Jsem přesvědčena, že všichni farníci (i ti nemocní, kteří nemohli přijít) byli od Pána bohatě obdarováni. Bohu díky za vše.

Nyní můžeme říci, že se jubilejní slavnost našeho kostela vydařila. Její přípravy a realizace stála mnoho úsilí P. Karla i jeho spolupracovníky na všech úrovních, ale dílo se vydařilo. Děkuje

Panně Marii, že o nás pečuje a doprovází nás. Pěkné počasí bylo také jistě na její mateřskou přímluvu. Bohu díky za vše! Též je třeba na tomto místě vyslovit zvláštní poděkování P. Karlovi i jeho pomocníkům – tisícere díky všem!

Pohoštění bylo velmi bohaté, slavnostní tabule připravená jako na recepci. Každý zúčastněný na přípravách měl jistě radost, když si přítomní pochutnávali na jeho dobrotách. Tedy zkrátka – mnohokrát díky i Lídě Burianové a jejímu „pracovnímu kolektivu“.

Dalšího programu – dětského zpívání a večerního koncertu jsem se nemohla zúčastnit, ale dle vyprávění přítomných byl též velmi pěkný.

Zvlášť bych chtěla poděkovat také manželům Mocovým a jejich spolupracovníkům za přípravu a vydání knihy o historii naší farnosti. Kniha je velmi pěkná a našemu srdci milá. Vždyť tak nádherným způsobem shrnuje a dokumentuje to, co jsme společně prožívali. A to nejen v souvislosti se stavbou nového kostela, ale již dávno před tím v našem malém kostele, který o svátcích přímo „praskal ve švech“ - tolik bylo přítomných věřících při hlavních bohoslužbách. Toto dílo zůstává nedílnou součástí našeho farního jubilea a jejich jména jsou zapsána zlatým písmem do historie naší farnosti. Ještě jednou tisícere díky, manželé Mocovi.

A nakonec mi dovolte malé zamyšlení. Náš kostel je úzce spjat s našimi národními svěťci – sv. Václavem a sv. Anežkou. Vzácné

ostatky svatého Václava jsou uloženy v voltárním kameni a vitráž svatě Anežky, jejíž přímlově jsme za mnohé vděční, zdobí jednu z kaplí našeho kostela.

Tato skutečnost nás zavazuje a zároveň vzbuzuje otázku: „Jak plníme ve

svém životě odkaz těchto našich světců?“ Kéž proudí prameny oživující vody z našeho kostela do jeho okolí! – Tak jak to psal P. Karel v úvodním slově minulého Čísla našeho farního zpravodaje Vzkříšení.

Jaroslava Kucharská

■ ■ DOVOLENÁ FARNÍHO SPOLČA V PROVODÍNĚ

V létě jsme již po sedmé vyrazili na společnou dovolenou. Letos jsme zamířili do Máchova kraje, do Provodína. Pro táborovou hru jsme vybrali Staré pověsti české. Děti byly rozdělené do tří družin: Čechovi, Lechovi a Mechovi a celým týdnem nás provázel praotec Čech, Horymír s Šemíkem, Bruncvík, Bivoj a také Vlasta s Šárkou. Prozkoumali jsme okolní krajinu, navštívili hrad Bezděz, prošli krásné údolí Robečského potoka až do Pekla. Protože nám děti už trochu povyroستly, tak si poprvé vyzkoušely večerní stezku odvahy. Na závěr týdne nám přálo počasí a vykoupani jsme se i v Máchově jezeře a vyzkoušeli jízdu na šlapadlech. Cestou domů jsme ještě společně navštívili zámek Zákupy a poté se rozjeli každý domů. Těšíme se na další společné chvíle zase příští rok.

Šimůnkovi

■ ■ PŘECHOD JESENÍKŮ

V pondělí 28. července jsme se sešli na Hlavním nádraží a vyrazili jsme vlakem do Třemešné, kde začal náš přechod přes Jeseníky. Hned na úvod nás stihl hrozný déšť a tak jsme ani neušli naplánovanou trasu. Večer jsme tedy přespali v jednom altánku. Příští den jsme si museli přivstat, abychom utekli před deštěm a do kempu se dostali včas. V kempu jsme zaplatili nízký poplatek a šli jsme se osprchovat, poté začala zábava u vaření večeře. Den poté jsme se dozvěděli, co znamená přechod a zač jsou toho Jeseníky – chodili jsme pořád jen nahoru a dolů. Večer jsme se vždy sešli a pomodlili breviář, potom jsme šli do stanů. Jeden den pořád pršelo, náladu nám ale spravilo to, že jsme mířili do Lesního baru. Lesní bar byla dřevěná bouda uprostřed lesa, zvláštní na ní ale bylo, že byla plná jídla a pití a fungovala způsobem „zaplat, kolik chceš“. Fungovalo to. Jinak jídlo jsme si vařili a nakupovali sami, na vodu se vždy našel nějaký lesní pramínek, ze kterého se dalo nabrat do flašek. Posledních pár dní jsme už všichni měli modřiny, škrábance a puchýře, takže každý kilometr bolel, nakonec jsme si ale zvykli a pokračovali jsme s úsměvem. Rozhodně nejlepší zážitek prázdnin, příští rok jedeme znova.

Filip Kafka

■ ■ TÁBOR

Letošní tábor probíhal v okolí cisterciáckého kláštera ve Vyšším Brodě, nám spíše známého pod jménem Higher Ford. Nacházeli jsme se totiž na americkém Západě, který děti, představující lovce, farmáře a prospektory, měly dobýt a zušlechtit ku spokojenosti magnáta Rockefellera a dalších investorů z Bostonu a Wall Street.

U příležitosti otevření saloonu „Jeremiah Johnson“ se představily další postavy – podnikavá barmanka Janis Joplinová, tvrdý velitel osady kapitán Bruce Armstrong Custer, jeho pobočník poručík Hitchcock, zkušený trapper Jack Crabb, bystrá novinářka April O'Niellová, smířlivý kněz Carlos O'Brian, učitelka Mary Quinnová, a gigantickou zeleninou se pyšnicí farmářka Sarah Austenová.

Děti se brzy zorganizovaly do družstev a začaly se zabíráním perspektivní půdy, lovišť a nalezišť. Kolonizátorskou idylu však záhy narušilo objevení domorodého kmene Navajů, představovaného zachmuřeným náčelníkem Křivým Drápem, šamankou Záře Červencové Noci, mocným válečníkem Motem-Motem a třemi mladými indiány – Malým poníkem, Prašivým vlkem a Měsíční září.

Ačkoli první kontakt proběhl poměrně mírumilovně a dokonce se brzy podařilo se dorozumět, záhy začalo být jasné, že hlavní problémy nebudou hospodářské, ale spíše politicko-morální. Stejně tak jako kpt. Custer nedůvěřoval indiánům, a ruka na koltu jako by ho stále svědila, Křivý Dráp neviděl osadníky v lesích o nic raději, než chřestýše ve svém mokasínu. Hned další den se při mapování lovišť a nalezišť narazilo na problém posvátných indiánských území, často těsně sousedících s pastvinami bizonů, nebo nalezišti zlata. Osadníci stáli před dilematem – více vydělat, nebo si rozhněvat indiány? Zatímco otec O'Brian nebo učitelka Quinnová horovali pro smírné řešení, farmářka Austenová viděla v indiánech pouze nepříjemnost, a ochotně podporovala Custerovy agresivní kroky.

Šetrnější přístup se brzy vyplatil, když se karavany osadníků ztratily v mlze v horách. Ti, kteří předtím znesvětili posvátná indiánská místa, byli stíháni zlomyslnými sabotážemi, děsivými skřeky a ohlušujícím rachotem bubnů po celou svou nejistou cestu skrze skalní soutěsky a průrvy, zatímco ti šetrnější mohli projít bez větších překážek.

Situace se po těchto počátečních neshodách na čas uklidnila – indiáni i osadníci společně pořádali sportovní klání a domorodci dokonce navštívili dvouhodinovou latinskou bohoslužbu. Aby bělochům oplatili tuto poctu, pozvali je na noční zkoušku odvahy. Když osadníci dorazili na její konec, dostali od šamanky potvrzení přátelství a míru.

V tu chvíli se ale do věci vložil zákeřný Křivý dráp a některé z osadníků vylákal do temné skalní strže, kde byli ze zálohy přepadeni příšerami a duchy indiánských pohřebišť. Ze spárů strašidel osvobodil osadníky až kpt. Custer, který se rozhodl rázně a tvrdě odpovědět na tento záludný útok. Na naléhání umírněnějších osadníků šlo zatím pouze o stavbu domů na indiánském území. Ještě před kolaudací se ale z blízkých kopců ozval divošský válečný ryk a kolonisté se sotva stačili skrýt v blízké pevnosti. Rozběsnění Navajové pak všechny stavby zbořili a vyhnali osadníky za hranice svého území.

Ačkoli ztráty těžce vybudovaných obydlí všichni želeli, jejich hněv se pozvolna začal obracet proti Custerovi, v jehož agresivních krocích stále více kolonistů vidělo příčinu konfliktu. Po jeho dalších krutých krocích vůči indiánům již většina kolonistů chápala, že jen okamžitá změna směru a včasný zásah mohou odvrátit blížící se válku. Jenže Custer nebyl

jediný, kdo po boji toužil, a naopak těch, kdo byli ochotni se otevřeně zasadit o smír, bylo málo.

Ti pak museli složitě přesvědčovat rozkolísané, zbabělé, či po zisku toužící, aby podpořili jejich snahu. Kapitán Custer a Křivý Dráp nakonec po značném diplomatickém úsilí zůstali ve svém sporu sami. Custer odmítl mír přijmout, což Křivý Dráp ocenil, neboť mu čest velela dobýt Custerův skalp nebo zemřít. Když byl Custer v souboji poražen, Křivý Dráp předal náčelnictví Záři Červencové Noci, která pak mír stvrdila křtem celého kmene.

Následovaly už jen bujaré oslavy a další den odjezd domů. Lze jen doufat, že jsme se něco naučili o tom, jak přistupovat k neznámému a cizímu, jak hledat cestu křesťana i v nových situacích a jak nepodléhat jednoduchým, ale v důsledku smrtícím, instinktům nenávisti a diskriminace. Snad i každovečerní čtení z evangelií a listů sv. Pavla nám pomohly trochu si zvyknout nehledat hned vždy vinu na druhých a nebýt brzy hotovi s ráznými soudy.

Děkuji všem, kteří nám s přípravou tábora pomáhali, či se za nás modlili. Zvláštní dík pak patří Báře, Lídě a Mirkovi, kteří se rozhodli už s konečnou platností předat tábory naší generaci. Těžko lze postihnout kolik práce udělali a jak obrovskou zásluhu mají. Modlíme se za to, aby se nám na jejich odkaz podařilo důstojně navázat.

Jan Parolek

PS: Náš tábor se skvěle vydařil i díky finanční podpoře, grantu, MČ Praha 10

■ ■ ■ ROZHOVOR

Od února letošního roku se v našem kostele u oltáře občas objeví nový ministrant, kterého asi málokdo zná. Je jím Robert Benno Štěpánek, nyní bohoslovec a student prvního ročníku pražské Teologické fakulty Univerzity Karlovy. Pozvala jsem Roberta na malé posezení a popovídání.

Roberte, poprvé jsme tě viděli někdy v únoru. Co tě přivedlo k nám do Strašnic? Máš moravský přízvuk, mluvíš krásně spisovně...

Jsem z Brna. Ale do semináře jsem nastoupil za Prahu. Je zajímavé, jak někdy Pán Bůh řídí naše cesty nečekaným směrem. Přiznám se, že do Prahy jsem původně vůbec nechtěl, ale jednou, když se mi naskytla příležitost hovořit osobně s otcem kardinálem Dukou, mi řekl vnitřní hlas: „Proč se bránit? Třeba je Boží vůle právě to, abych šel z domova někam dál.“ Oslovil jsem jej, domluvili jsme si audienci a už to bylo. Když jsem potom nastoupil do teologického konviktu v Olomouci, řekl mi při jedné návštěvě otec biskup Malý, který nás bohoslovce má na starost, že by bylo dobré si najít přímo v Praze farnost, ve které bych byl doma, kde bych mohl v obdobích seminárního volna působit, abych to neměl tak daleko a zároveň poznával arcidiecézi s jejími specifiky. Dal mi několik tipů. Já jsem si ty farnosti obešel a nejvíc se mi zalíbilo právě u vás. Jednoho dne jsem se přede mší svatou přihlásil v sakristii P. Kočímu a on neměl námítky, tak jsem tady.

Pověz nám něco o své rodině. Co říkají rodiče na to, že jdeš do semináře?

Jsem ze dvou dětí. Bratr, který je o pět let starší, založil rodinu a má už tři děti. Táta byl chemik, ale už je v důchodě, máma je účetní. Babičky mám ještě obě, ale dědečci už umřeli. Můj vstup do semináře berou rodiče i babičky dobře, „ať knězem jsem, když mi to bude vyhovovat“. Navíc babička z tátovy strany je hluboce věřící a v mé náboženské výchově hrála důležitou roli, protože to byla hlavně ona, kdo mě jako malého kluka učil různé modlitbičky a nábožensky mě vzdělával. Máma mě zase vodila na přípravu k prvním svatému přijímání, takže jsem ještě v dobách totality, na jaře roku 1989, tedy těsně před revolucí, přistoupil ke svátosti smíření a poprvé přijal Pána Ježíše v Eucharistii.

Z čeho myslíš, že pramení tak silná a hluboká víra tvé babičky?

Nevím. Měli jsme ale v rodině kněze. Byl to babiččin strýc nebo prastrýc, kterého často navštěvovala a trávila u něj prázdniny. Takže to bude asi i jeho zásluha.

Je dost neobvyklé mít dvě jména. Jak jsi k nim přišel?

Benno je moje biřmovací jméno. Pokřtěn jsem byl hned po narození jako Robert. Kupodivu ale nevím, který svatý Robert je mým křestním patronem, protože se to zkrátka tehdy nějak zapomělo řešit. Takže se modlím střídavě k různým svatým Robertům (vím o třech), případně ke všem najednou. Během dospívání jsem ale pod vlivem všeobecně zavedených názorů a výuky ve škole přestal chodit do kostela a poohlížel se po alternativních cestách, včetně třeba islámu, který mi však přišel už docela vzdálený, takže mě nijak neoslovil. Když jsem znovu začal přistupovat ke svátostem, to už jsem studoval na vysoké škole, Pán Bůh mi to tak zařídil, že se mi okamžitě nabídla možnost přípravy na biřmování. Tak jsem toho využil. Když jsem uvažoval nad svým biřmovacím patronem, myslel jsem už na to, že využiji tehdy nově zavedené možnosti přidat si oficiálně třetí jméno do osobních dokladů, protože už dříve se mi moc líbilo, když někdo, zpravidla historická osobnost, měl tři jména. Přišlo mi to takové plnější a rytmičtější. Patrona jsem pak vybíral pochopitelně podle toho, který svatý mi je něčím blízký, ale zohlednil jsem i praktickou stránku, aby to dobře znělo. Původně širší seznam se postupně zúžil na dva „favority“, ze kterých nakonec „vyhrál“ sv. Benno z Míšně, apoštol polabských Slovanů z 11. století, který pro víru trpěl jednak už za svého pozemského života, kdy mu bylo několikrát znemožněno spravovat své biskupství, jednak posmrtně, když protestanti ohrožovali jeho ostatky, takže byl nakonec přenesen do Bavorska.

Zmínil ses, že jsi během dospívání do kostela nechodil. Kdo nebo co tě přivedlo zpátky?

I když jsem do kostela nechodil, katolictví ve mě pořád nějakým způsobem tkvělo. Žádná z alternativních cest mě nezaujala natolik, že bych si řekl: „To je ono.“ Kolikrát, když jsem šel pěšky přes město, jsem v duchu filozofoval nad otázkami o životě a o světě. Jednou mi takhle zničehonic vyskočil v hlavě výrok Pána Ježíše k Petrovi: „Ty jsi Skála a na té skále postavím svou církev.“ Tehdy mi došlo, že Petrova církev je ta katolická a tudíž ona je ta správná.

K tzv. druhému obrácení mi ale současně pomohlo i divadlo. Moje učitelka zpěvu, která začínala jako pěvkyně a jejíž manžel byl věhlasný operní pěvec Václav Halíř, nás žáky poslala jako výpomoc do brněnské opery. Jako komparsisté jsme tam měli představovat mnichy ve Verdiho opeře Don Carlos. Já, protože jsem důkladný a chtěl jsem se do role řádně vžít, jsem zatoužil prožívat hlubokou víru jako středověcí mniši. A protože Pán Bůh má smysl pro humor, vzal mě za slovo a dopřál mi tuto milost v takové míře, že už se nešlo vrátit zpátky.

Začal jsem tedy znovu chodit na mše svaté a přistupovat ke svátostem a také jsem si vybral nový kostel. Bylo to asi Božím řízením, že jsem jednou zavítal ke sv. Michalu v centru Brna, kde jsem předtím nikdy nebyl, protože kostel se otevíral jen na mši svatou. Tam se mi zalíbilo, šel jsem tam ke svaté zpovědi a začal znovu přistupovat ke svátostem. Tam právě proběhla i moje již zmíněná příprava na biřmování. Pak už to šlo jen čím dál tím blíží a blíží k Pánu.

Začínáš první ročník a je ti již něco přes třicet let. Kdy tě poprvé napadlo být knězem? Co tě vedlo k této cestě?

Poprvé to přišlo už v období, kdy jsem byl u prvního svatého přijímání. Zničehonic mi naskočila představa, že by bylo docela fajn bydlet na faře, sloužit mše svaté atp. Tehdy jsem se zalekl zodpovědnosti, kterou kněžství přináší, a řekl si, že by mi postačilo být kostelníkem.

V dalších letech jsem tuto otázku pak neřešil, protože jsem s církví zas až tak nepočítal. Když jsem ale začal znovu chodit do kostela, objevil jsem společenství u sv. Michala. Tam jsem začal ministrovat a postupně jsem byl vtažen i do společenství dominikánských terciářů a do gregoriánské scholy.

Jenom ministrovat mi však nestačilo. Brzy se mi začalo chtít postupovat dál, žít duchovním stylem života naplno, ne ho střídat se světským. Ve hře bylo kněžství a řeholní život. I když mi bližší už tenkrát připadlo kněžství diecézní, rozhodl jsem se tehdy vstoupit k dominikánům, protože mi to přišlo jednodušší a méně náročné na takové ty praktické záležitosti. Počkal jsem, až dokončím školu a vstoupil k dominikánům. Až tam a v následujícím životě jsem postupně přicházel k tomu, že jsem na to nešel z té správné strany.

Co jsi vlastně studoval? A jak jsi se potom dostal od dominikánů do diecézního semináře? Pracoval jsi mezi tím?

Vystudoval jsem Ekonomicko-správní fakultu Masarykovy univerzity v Brně, obor veřejná ekonomie a správa. Po ukončení školy jsem sice zkontaktoval dominikány, že mám zájem o vstup do řádu, ale nebyl jsem připraven na to, že tam bude ještě období kandidatury, kdy se člověk seznamuje s řádem, zatímco ještě zůstává ve světě. Tak jsem si našel práci na Ředitelství silnic a dálnic, kde jsem byl na pozici cenového referenta. Měl

jsem za úkol kontrolovat rozpočty stavebních prací dodávané zhotoviteli a připomínkovat, když se ceny jednotlivých položek příliš lišily od průměrných cen, vydávaných v celostátním ceníku stavebních prací. Práce se mi líbila. Byl jsem tam něco přes rok a tu dobu jsem věnoval ještě zkoumání, zda přece nemám založit rodinu a zůstat laikem. Nicméně k dominikánům jsem vstoupil, přesvědčen, že to je má cesta. Byl jsem tam tři roky, během kterých jsem byl vyslán na studia do Francie, do Bordeaux. Měl jsem první časné sliby, které jsem však už neobnovil. Uvědomil jsem si, že ač jsem si to nepřipouštěl a třebaže všichni bratři byli moc fajn, život v komunitě mi úplně nesedl. Dominikánská spiritualita už však ve mně zakořenila, takže jsem se vrátil do třetího řádu. Odešel jsem tedy, našel si práci v diecézním archivu, navázal vztah, po skončení úkolu v archivu si našel práci na poště, ukončil vztah a vstoupil do teologického konviktu.

Takže jsi potkal i nějakou dívku...

Samozřejmě, že jsem už na základní a střední škole zkoušel randit a snil o lásce. Zároveň jsem ale už tehdy měl jakýsi duchovní přesah. Na příklad jsem psal povídky s psychologicko-duchovní tematikou. Když jsem pak dospěl k onomu „druhému obrácení“, více mě to táhlo do kostela než na schůzky. Mimochodem jsem i přestal s těmi povídkami, asi proto, že jsem snad byl katolickým křesťanstvím tak nějak duchovně uspokojen a více psát už jsem necítil potřebu.

Po návratu z kláštera jsem ale zakusil vztah, který trval něco přes rok. Byla to dominikánská terciářka z Valašska. Vztah byl hezký, během něj se mi však zase začala vracet myšlenka na kněžství. Snažil jsem se ji odsouvat stranou, protože už jsem byl opatrný, abych neustále nepřebíhal od jednoho mantinelu k druhému. Byla ale čím dál tím silnější. Poradil jsem se tedy s jedním jezuitou, který má v oblasti povolání bohaté zkušenosti. Ten mi mimo jiné řekl, abych zkoumal své touhy. A tak jsem dal na jeho radu a dospěl k tomu, že jsem volán ke kněžství. Vztah jsme mezitím ukončili, ale zůstali dobrými kamarády.

A co tě nakonec přesvědčilo?

Snažil jsem se hlavně zjistit, co je mi bližší. Zkoumal jsem ve své minulosti, jakými kroky si mě Pán vedl, čím jsem procházel a jak jsem to já vnímal. Někdo mi také poradil dát si vedle sebe dvě alternativy a vypsát si jejich plusy a mínusy. Potom jsem ještě zkusil představit si svůj život v obou variantách za deset a za dvacet let. Hlavně jsem si ale ujasnil, jakým způsobem chci druhým, jednotlivcům i lidstvu, být prospěšný. Člověk může dělat lecco, spousta zaměstnání je potřebných a prospěšných, ovšem sloužit druhým lidem v duchovních věcech a přivádět je k Bohu, to je ta největší služba. V tom cítím opravdové povolání. A povolání, to není jen, co mám za hřivny a jak je můžu rozmnožit k větší cti a slávě Boží, ale je to osobní vztah s Kristem, který zve člověka k následování.

Jaké máš koníčky? Už jsi zmínil, že jsi chodil do zpěvu, žeš hrál divadlo, v červnu jsme tě tu viděli s harmonikou...

Hudba můj život svým způsobem prostupuje. Je jeho neodmyslitelnou součástí, ale nepovažuji ji za svůj koníček. Na akordeon hraju od první třídy, což se bralo už tak trochu automaticky, vzhledem k tomu, že brácha už na něj pět let hrál. A protože rodiče doma často zpívali, měl jsem vždycky vztah i ke zpěvu. Na gymnáziu jsem proto začal chodit do školního sboru, i když upřímně řečeno, rozhodující pro mě byla vyhlídka výjezdů do zahraničí. Po maturitě jsem působil i v jiných tělesech, zaměřených především na duchovní

hudbu. Vystřídal jsem několik komorních sborů a dlouhodobě zpívám v gregoriánské schole. Během studia na gymnázium jsem začal chodit i do již zmíněných hodin zpěvu, které mi potom otevřely dveře k divadlu.

Já vlastně cokoliv, do čeho se tak nějak vpravím, dělám rád. Úplně stejně to bylo třeba s prací na poště nebo v archivu. Mými skutečnými koníčky ale jsou jazyky, historie a cestování. Většinu volného času netrávím hudbou, ale právě cestováním, ať reálným či jenom imaginárním, a to v prostoru i v čase. Rád se vozím a kochám krajinou i chodím pěšky. I jazyků už jsem se učil spoustu. Francouzsky umím velmi dobře, protože jsem ve Francii studoval, ale dokážu se domluvit i v Anglii, Německu, Itálii, Polsku, a trochu i třeba v Maďarsku, Bulharsku, Rusku, Chorvatsku nebo Řecku. Dobře jsem zapadl i na římské škole Vivarium Novum, kde jsem byl na několik dní na návštěvě, kde zas veškerá konverzace probíhá v latině. A pár základními pozdravy a frázemi dokážu potěšit návštěvníka z Japonska, Číny nebo Irska. Rád se učím a zpívám písně nebo přednáším básně v cizích jazycích, i národní hymny, které svým způsobem sbírám. I to nesmírně potěší cizince, se kterými se ať u nás nebo na cestách setkávám, a otevírá to brány k druhým lidem a kulturám.

Také s našimi mladými farníky si prý už docela dobře rozumíš, něco jste společně podnikli?

Předně musím pochválit strašnickou farnost za to, že tady panuje opravdová otevřenost, že se věřící nedívají s nedůvěrou, když se objeví nová tvář. Ministranti mě hned přijali mezi sebe a vzápětí jsem se seznámil i s dalšími lidmi. Už jsme spolu byli na pivu a přizvali mě i na „spolčo“ mladých. Hezky proběhly i oslavy 20. výročí posvěcení kostela, ke kterým jsem se připojil jak v rámci příprav, tak potom samotného průběhu. Kromě toho, že to bylo pro mě osobně poučné a mohl jsem se cítit aspoň trochu užitečný, to byla i příležitost popovídat si s farníky. Velice hezky mě mezi sebe ale přijali i divadelníci a sboristé, kteří se během mého pobytu v „průchodáku“ setkávali v sále ke zkouškám i rozlučkám před prázdninami. Členové jednoho sboru mě dokonce přizvali na zahajovací akci nového školního roku 14. září v Kosmonosech, kam jsem se ale nakonec nedostal a tak bych se jim chtěl i touto cestou omluvit.

Jak se ti u nás líbí a kde cítíš, že bys mohl přispět k životu naší farnosti?

Jak už jsem nastínil před chvílí, byl jsem zde velice dobře přijat. Proto se tady cítím opravdu doma, protože domov, to jsou především lidé a společenství. Jsem tedy velmi spokojen. I s P. Kočím a P. Kalíkem jsme si dobře porozuměli, takže si opravdu nemám na co stěžovat. Pozoruju ale zároveň, že by se dalo nějak společně pracovat s ministranty, protože přímé vedení tu momentálně není a zvláště ti menší potom nejsou dostatečně prakticky připraveni, když nastane nějaká speciální příležitost s vlastními obřady, jako např. obřady Velikonočního tridua. Potom bych se určitě mohl nějak zapojit do připravované celopražské akce Taizé, alespoň v míře, do jaké mi to dovolí studium na fakultě a povinnosti v semináři.

Roberte, děkuji za milý rozhovor, budeme na tebe myslet v našich modlitbách. Věřím, že se u nás ve Strašnicích budeš cítit stále jako doma, a těšíme se, že se brzy, pokud ti povinnosti dovolí, za námi zastavíš.

Lída

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

Prázdninový čas čerpání nových zážitků, zkušeností či sil je pro tento rok již za námi. My ve farní knihovně jsme pro Vás čerpali inspiraci z nabídek křesťanských nakladatelství po celý první půlrok, abychom o prázdninách nakoupili zajímavé knižní novinky či osvědčené tituly a nyní vám s radostí přinášíme první část přehledu toho nejzajímavějšího, co farní knihovna z novinek nabízí.

Ne vždy o nich tak moc přemýšlíme, spíše se jich prostě účastníme. S větší či menší pozorností, někdy z povinnosti, jindy se srdcem plným úcty a radosti. A také s většími či menšími povědomím, o co v těchto úkonech vlastně jde... O čem je řeč? O slavení eucharistie a o litaniích k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Rozjímáním o nich nad těmito knihami se můžeme dostat zas o něco blíž do uzdravující Boží blízkosti.

Klaus – Peter Vosen: Podle srdce tvého

Z předmluvy autora: *„Jak velmi člověk touží po lásce! A přesto má sám často srdce ‚zemdlené‘. Abychom předešli neustálému přetížení svého srdce, potřebujeme posilu. Právě o ni prosíme, když se v modlitbě obracíme na Ježíše Krista slovy: Přetvoř naše srdce podle Srdce svého! Tam, kde naši ubohé lidské lásce dochází dech, nám může Kristova láska, představovaná jeho Nejsvětějším Srdcem, darovat ‚druhý dech a pevný krok‘.“*

Autor se v této knize vrací k litaniím k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Ke každé z invokací nabízí zamyšlení, které překvapivým způsobem aktualizuje již několik staletí starou modlitbu na životní situace současného člověka.

Joseph Ratzinger: Vrchol a pramen (texty o eucharistii)

Tématem knihy je tajemství eucharistie, liturgické slavení, které Druhý vatikánský koncil nazývá pramenem a vrcholem života církve.

Publikace je sestavena z promluv a článků o eucharistii, které vznikaly v průběhu mnoha let. Čtenář v nich pro sebe může nalézt zásadní podněty pro hlubší chápání tajemství Boží blízkosti v eucharistii.

Když někdo sepíše své myšlenky pod názvem „O Boží otcovské lásce“, jistě má s Bohem zkušenosti především jako s milujícím Otcem. Když se někdo názvem své knihy ptá „To jsi můj Bůh?“, jistě zažil ve vztahu k Bohu pocity nejistoty a pochybností. Ve společnosti těchto knih můžeme spolu s autory žasnout či pochybovat, v obou případech tak lze Boha krůček po krůčku víc poznávat. Neboť jak řekl Aristoteles: „Kdo chce správně poznávat, musí nejprve správným způsobem pochybovat.“

Karel Řežábek: O Boží otcovské lásce

Z předmluvy Kateřiny Lachmanové: *„Instinktivně po Boží lásce všichni toužíme, a přitom míváme potíže v ni uvěřit. Ne snad teoreticky, ale prakticky – spolehnout se na ni. ... Autor se pustil do nesnadného, ale velmi potřebného úkolu – zase poněkud ‚zrestaurovat‘*

obraz Boha Otce, zbavit ho letitých nánosů a přemaleb, aby nad námi nově zazářila jeho laskavá tvář.“

Boží otcovství a jeho láska k nám je dle autorových slov jeho celoživotním a prvořadým tématem, a to jak v jeho osobní zbožnosti, tak ve službě duchovního.

Heiner Wilmer: To jsi můj Bůh? I kněz vystavuje svou víru otázkám...

Autor bilancuje svých 30 let řeholního a kněžského života a klade si provokující otázky: „Kdo je pro mne Ježíš? Jaký smysl má moje životní volba tváří v tvář nenaplněným snům, samotě či vlastním chybám a utrpení?“ Dobře míněné rady a zbožné fráze nestačí. Heiner Wilmer uvažuje o známé modlitbě *Duše Kristova* a v ní poctivě hledá a také nachází neotřelé odpovědi, o které se lze opřít i tehdy, když ne všechno funguje podle plánů.

„Role žen při obrácení národů k evangeliu patří k nejkrásnějším stránkám dějin křesťanství. Nikde jinde nezazářila jejich skutečná síla v tak příkrém kontrastu k jejich zdánlivé slabosti...“

První slova úvodu vypůjčená z knihy Godefoya Kurtha o světici 5. století mohou platit na mnohé svaté ženy církve vítězné jakékoli doby, stejně tak jako pro zástup žen, které církev ještě nesvatořečila.

V úvodu se dále dočítáme: *„Církev vyloučila ženy z kněžství a ústy apoštola jim dokonce přikázala, aby ve shromáždění věřících mlčely. Ušetřila je toho, že by jejich slabá ramena obtížila náročným břemenem apoštolátu, a když už se stalo, že jim nějaké úkoly svěřila, byly to ty nejskromnější ze všech, totiž role diakonek, čili služek. ... Ačkoli byl apoštolát žen omezen na jejich bezprostřední okolí a uzavřen do úzké oblasti soukromého života, nebyl o nic méně plodný. V rozhodujících okamžicích světových dějin se kormidlo společnosti opakovaně ocitlo v jejich rukou a právě tyto slabé ruce řídily loď tím směrem, kde zářil maják věčného života. Všude tam, kde zvítězila víra v Ježíše Krista, napomohly k tomuto vítězství právě ženy.“*

O dvou takových ženách vypráví následující dvě knihy:

Godefroy Kurth: Svatá Klotylda (474-545) Královna mezi úzkostí a něhou

Když se k franskému králi Chlodvíkovi donesla zvěst o proslulé kráse Klotyldy a o její moudrosti se sám přesvědčil, požádal ji o ruku. Klotylda se poté vytrvale modlila, aby manžel přijal křesťanství. Nepolevovala ani tehdy, když byla víra obou vystavena zkoušce při náhlém úmrtí pokřtěného potomka, kdy nahněvaný Chlodvík považoval křest za příčinu neštěstí. Ač populistická beletrie chtěla z královny vykresat neovladatelnou choleričku, historická svědectví hovoří o vyhraněné osobnosti. Světice účinně pomáhá těm, kdo se modlí za změnu života nejbližší rodiny. Je patronkou nervózních lidí a nemocných dětí.

Bernard Peyroux: Život Marty Robinové

Vybráno z úvodu knihy: *„Je známá po celém světě, od Kolumbie po Čínu. Pro jedny je to světice, pro druhé je záhadou. Jiní si od jejího případu zachovávají odstup. Pro mnohé je to fascinující případ lidského života. Jak mohl člověk žijící na zapadlém venkově, navíc upoutaný na lůžko a bez vzdělání, tolik fascinovat jak slovnaté intelektuály, tak prosté lidi. Jak to, že jí všichni rozuměli a oceňovali ji? Jaké bylo její tajemství? Co ji vedlo? V čem byl zdroj jejího vlivu?“*

Tato prostá venkovanka, ochrnutá od osmnácti let až do smrti v sedmdesáti osmi letech, přijala na svém statku přes sto tisíc lidí. Znala některé z nejvýznačnějších osobností své doby. Změnila život stovek lidí, když jim poskytla radu, útěchu a dodala odvahu. Přesto zůstala prostou, přívětivou, upřímnou duší, nepostrádající zdravý rozum, smysl pro humor a vzhled do věcí, jež z ní činily výjimečnou bytost.

Po její smrti o ní bylo napsáno téměř třicet knih, některé z nich přeložené do mnoha jazyků, víc než tisíc článků, byly jí věnovány celé rozhlasové a televizní pořady. Marta Robinová se tak stala jednou z Francouzek 20. století, o nichž se nejvíce psalo. Tato kniha však je a dlouho zůstane životopisem referenčním. Je totiž podložena dokumentací vycházející ze značného počtu svědectví (zhruba tisíc) sebraných po její smrti a opírá se o prohloubené zkoumání její korespondence a zápisků.

Vedle knih o svatých ženách církve vítězně přinášíme čtení pro kluky a pány také o neobyčejných mužích církve bojující.

P. René-Luc: Vychoval mě gangster

René-Luc se rychle stává mladistvým zločincem – navzdory lásce své matky, která se ze všech sil snaží obstarat pět dětí. Cesta z kopce se zarazí až tehdy, když se setká s kazatelem Nickym Cruzem, bývalým vůdcem newyorského gangu Portorikánců (srov. Wilkerson, Dýka a kříž nebo Utíkej, malý, utíkej). Vyslechne jeho svědectví o setkání s Kristem a zasáhne ho Boží milost, takže se rozhodne změnit svůj život a odevzdat ho Bohu. Setkává se s hnutím charismatické obnovy a postupně je získán pro novou evangelizaci: spolu s otcem Danielem Angem a dalšími jede povzbudit křesťany do válkou zmítaného Libanonu, svědčí o své víře před tisíci mladými, zakládá jednu z prvních katolických rockových kapel ve Francii a stává se duchovním synem Jana Pavla II. Roku 1994 je vysvěcen na kněze. Hledá a nalézá i svého fyzického otce.

Knížka je strhujícím příběhem víry a naděje, který potvrzuje, že Boží milost umí psát rovně i po křivolakých řádcích.

Marie-Angel Carré: I darebák má duši. Vychovaný ulicí, zachráněný Bohem

Z předmluvy: „Jmenuji se Angel. Moje druhé křestní jméno je Gabriel a právě pod tím druhým jménem o mně mluví v této knize můj kmotr. Když se stal řeholníkem, vzal si moje jméno, takže je nyní bratr Marie-Angel. Nabídl mi, abych napsal pár řádek... Tahle kniha je totiž o mně. ... Proč můj kmotr napsal tuhle knihu? ... Je to fakt neuvěřitelné. Mladý dvacetiletý muž, který obětuje energii, léta svého života a peníze pro nějakého neznámého kluka! Jakou mohl mít motivaci? No, je to úplně prosté. Narazil jsem zkrátka na Božího blázna, posedlého evangeliem.“

Knihy vypráví dramatický životní příběh dvanáctiletého chlapce Gabriela, dítěte ulice, jehož se v devadesátých letech ujal bratr Marie-Angel, tehdy ještě pracovník Červeného kříže. Popisuje jeho nouzi bezdomovce, nebezpečí pařížského podsvětí, které ho obklopovalo, hluboké deprese, ale také Gabrielovu cestu ke konverzi i nesnáze, které prožíval už po přijetí křtu. Mezi řádky se dozvídáme, jak toto setkávání proměňovalo smýšlení obou zúčastněných.

Milé děti,

nastala škola, učení, kroužky, náboženství. Z vašich vyprávění vím, jak jste si krásně užili prázdniny a už jste se dokonce těšili do školy na kamarády. Kdosi dodal, že i na učení. Prý abyste se toho hodně dozvěděli a naučili. To je výborné. ☺

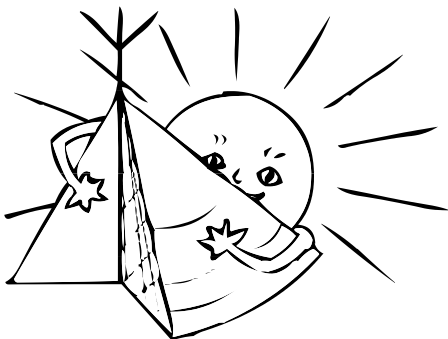
Nikdo z nás si asi vůbec nedovede představit, že by chtěl chodit do školy, ale nemohl, že by ve vesnici, ve které bydlí, ani v jejím širokém okolí nebyla žádná škola. Maminka ani tatínek by neuměli číst a

podepisovali by se třeba jen otiskem palce. U nás rodiče dětem kupují hračky a spoustu dobrot a naopak jinde děti pomáhají rodičům vydělávat peníze na jídlo, pracují na poli, nosí vodu nebo se starají se o mladší sourozence. To zažily možná naše prababičky, nám se, Bohu díky, žije dobře. Můžeme těm chudým dětem nějak pomoci? Každým rokem posíláme peníze, které získáme pečením misijních koláčků a které vyděláme na misijním jarmarku, na Papežské misijní dílo dětí. Tato organizace posílá peníze do nejchudších částí světa, aby tam pomohla postavit školu nebo nemocnici.

Abychom lépe viděli, že získané peníze opravdu pomáhají, zeptali jsme se na arcidiecézní charitě. Arcidiecézní charita Praha má podobný projekt jako Papežské misijní dílo dětí, který pomáhá už mnoho let chudým dětem v Indii, Ugandě, Ukrajině... Nejen, že staví školy a nemocnice, ale dobrovolníci, kteří v těchto oblastech pracují a znají bídu, ve které děti vyrůstají, pomáhají těm úplně nejchudším tak, že alespoň jednomu dítěti z rodiny umožní chodit do školy. Škola se musí platit, kde vzít peníze? Charita nabízí Adopci na dálku. Děti mohou vyrůstat doma ve svém prostředí a „adoptivní rodiče“ nebo „adoptivní rodina“ žijící v Česku, za ně potřebné výdaje platí. Tito adoptivní rodiče dostávají od dětí dopisy a pravidelně zprávy, jak se jejich adoptované dítě učí, jaké má vysvědčení a zda je zdravé. Dostanou jeho fotografii a ví všechno důležité o jeho biologické rodině. Když už děti umí číst a psát, samy rodičům píší dopisy. Dobrovolníci je překládají do angličtiny, jinak bychom jim asi vůbec nerozuměli.

Naše farnost je jedna velká rodina a v Charitě mají dvě děti, devítiletou ugandskou holčičku Jane Nalweyisio a patnáctiletého indického chlapce Wilsona D'Souza, pro které hledají finanční pomoc. Myslím si, že by nebylo těžké, těmto dvěma dětem pomoci a podpořit je ve studiu. Zvládneme to? Pomůžete? Na misijní neděli 19. října opět připravujeme v divadle Miriam misijní jarmark. Maminky s dětmi z mateřského centra připravují každý rok zajímavé výrobky k prodeji na Papežské misijní dílo. Kdybyste pomohli i vy, a něco pěkného vyrobili, pomohli nám s prodejem, pak by se mohlo vydělat více peněz a mohlo by to stačit na zaplacení školného pro Jane a Wilsona.

Jistě se mnou všichni souhlasíte, že ze všeho nejvíc děti na celém světě potřebují naši modlitbu, nestojí žádné peníze, snad trochu času. Nemusíme tedy čekat až na jarmark, s pomocí můžeme začít třeba hned dnes.

Jane Nalweyisio

Wilson D'Souza

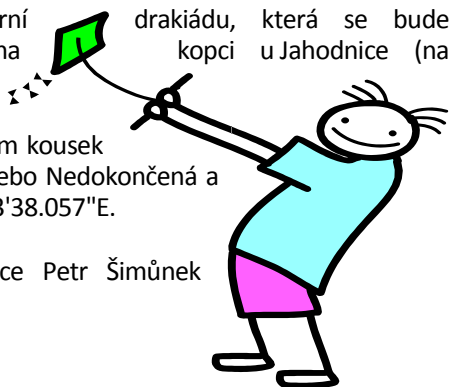
■ ■ CO SE PRO DĚTI CHYSTÁ

■ Drakiáda

Zveme všechny šikovné kluky a holky na farní konat **v sobotu 11. října 2014 od 14:00** hodin na valu mezi Jahodnicí a Štěrboholskou spojkou). Dostanete se tam buď autobusem na zastávku Rtyňská nebo zastávku Sídliště Jahodnice a potom kousek pěšky, nebo autem do ulice Národních hrdinů nebo Nedokončená a pak opět kousek pěšky. GPS 50°4'49.230"N, 14°33'38.057"E.

Těšíme se na Vás a Vaše draky

Bude-li pršet, akce se nekoná. Informace Petr Šimůnek
608 149 676, petr.simunek@atlas.cz

■ **Modlitba radostného růžence**

V úterý 21. října – v 17 hod v kostele. Děti si doma nakreslí obrázek jednoho z tajemství radostného růžence, které by se v kostele spolu s ostatními rády pomodlily. Všechny obrázky pak vzadu v kostele vystavíme.

■ **Podzimní prázdniny**

Od soboty 25. do úterý 28. října – zveme všechny děti na dobrodružné podzimní prázdniny. Po několika letech opouštíme klokotské prostředí a vydáváme se do nových míst. Prozkoumáme zákoutí a tajemství františkánského kláštera v Hájků i jeho okolí. Přihlášky i s penězi odevzdávejte, prosím, v sakristii do neděle 12. října. Podrobné informace budou včas rozeslány e-mailem. Na všechny se moc těšíme. Více Maruška Smolková, maruska.smolkova@seznam.cz.

■ **Adventní věnečky**

V sobotu 29. listopadu mezi 10 a 12 hod. na faře v učebně. Přineste si s sebou, kdo můžete, korpusy na věnečky, větvičky, slaměny, stužky, svíčky, nůžky, drátky i spoustu nových zajímavých nápadů. Sušte a sbírejte v lese všechno, co by věnečky v adventu mohlo zdobit. Věnečky se nám zatím vždycky povedly, tak se těším, že i letos si to při jejich zdobení zase pěkně užijeme. Druhý den, na první adventní neděli, se budou v kostele světit.

■ **Výtvarná soutěž „Vánoce očima dětí“**

Uzávěrka bude **v neděli 30. listopadu**. Soutěž je každoročně pořádaná komunitou bosých karmelitánů kláštera u Pražského Jezulátka. Úkolem je zobrazit na čtvrtku formátu A4 nebo A3 libovolnou výtvarnou technikou Vánoce. Zezadu uveďte jméno a příjmení, věk a adresu a odevzdejte, prosím, v sakristii, odešleme hromadně za naši farnost. Jistě víte, že od Vánoc jsou potom v boční chodbě kláštera všechny obrázky celoročně vystaveny a můžete se na ně přijít podívat. Těšíme se, že se do soutěže i letos opět s chutí zapojíte.

■ **Mikulášská nadílka**

Pátek 5. prosince od 17 hod. – ve farním sále. Jako každý rok na začátku prosince se na vás bude těšit Mikuláš s anděly a čertem, společně si zazpíváme, pomodlíme se a měly by být snad i nějaké dárky.

■ **Jarní prázdniny na faře v Rokytnici nad Jizerou**

Sobota 28. února – sobota 7. března 2015 – pro děti školního věku, mládež a několik rodin. Podrobnosti v adventním zpravodaji.

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší sv. nebo dle domluvy	
Společná modlitba růžence	½ hod. před mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Živý růženec	každé první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace	každý třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Modlitební skupina žen	pondělí po mši sv.	
Přednášky o sociální nauce církve	druhá středa v měsíci od 19.00	
Biblická hodina	první středa v měsíci od 19.00	
Setkání nad Katechismem	ostatní středy v měsíci od 19.00	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00
Příprava mládeže na biřmování	čtvrtek po mši sv.	
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Setkání ministrantů	jednou za měsíc dle ohlášek	
Farní charita	poslední úterý v měsíci po mši sv. v učebně	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 18.00
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KALOAKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30; doprovází dětskou mši sv.	
Malá Kalča	středa 17:00 – 18:00 (mladší děti)	
	středa 18:00 – 19:00 (starší děti)	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30	
Setkání rodin a manželských párů	informace u kněze	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.30	
Úklid kostela	každé pondělí od 14.00	

Osobní rozhovor s knězem, návštěva nemocných, křest dětí, příprava na svátost manželství a příprava dospělých na biřmování dle domluvy s kněžími.

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Modlitba Matky Terezy za kněze

*Maria, Matko Ježíšova,
rozestři plášť své čistoty na naše kněze.
Chraň je, veď je a chovej je ve svém srdci.
Buď jim Matkou, zvlášť když jsou znechuceni a osamělí.
Miluj je a pečuj o ně, aby patřili Ježíši úplně.
Vždyť jsou tvými syny tak jako Ježíš.
Uchovej tedy jejich srdce čisté a neposkvrněné.
Učiň, ať je jejich mysl naplněna Ježíšem.
Vkládej Ježíše stále na jejich rty,
aby hříšníkům a všem, které potkávají, nabízeli jen jeho.
Maria, Matko Ježíšova, buď i jejich Matkou,
miluj je a přinášej jim radost.
Se zvláštní péčí se ujmi kněží nemocných a umírajících
a těch, kteří jsou nejvíce pokoušeni.
Rozpomeň se, že celé své mládí i stáří, celý svůj život,
věnovali službě a všechno dávali Ježíši.
Maria, žehnej jim a vyhraď jim ve svém srdci zvláštní místo.
Dej jim kus svého srdce, tak krásného
čistého a neposkvrněného,
tak plného lásky a pokory
aby i oni mohli růst do Kristovy podoby.
Drahá Maria, dej, ať jsou pokorní jako ty a svatí jako Ježíš.
Amen.*

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice
Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10
tel.: 274 782 480 e-mail: k.koci@gmx.com
www.farnoststrasnice.cz